

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER COWBOY'S *Valentine*

A VALENTINE'S SWEETHEARTS ROMANCE
SIERRA GAMBLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KOVBOYUNUN SEVGİLİSİ
KAYAN YILDIZ KANYONUNDA BİR NOEL
KISA ÖYKÜ

REBECCA VE LIAM

SIERRA GAMBLE

Telif Hakkı 2025 Sierra Gamble Kapak
Sanatçısı: Temiz Romantik Kitap Severler
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

Pop-Pop'a

CONTENTS

[Ücretsiz Kitaplar Alın](#)

[Sevgililer Günü Serisi Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Sierra Gamble Yazarının Diğer
Kitapları Sierra Gamble Hakkında](#)

GET FREE BOOKS

Yeni kitaplardan haberdar olmak, özel bonus içeriklere, çekilişlere ve daha fazlasına erişmek için Sierra'nın [haber bültenine](#) katılın!

[Sierra'nın haber bültenine buradan katılın.](#)

[Sierra'nın tüm kitaplarını görmek için buraya tıklayın.](#)

SEVGİLİLERİN SEVGİLİLERİ SERİSİ

Sevgililer Günü Sevgilileri Serisinin Kalan Kitaplarına Göz Atın

T "Sevgililer Günü Sevgilileri" serisi, bir kutu çikolata kadar tatlı, yürek ısıtan 18 temiz romantizm öyküsünden oluşan bir koleksiyondur. İçerisinde popüler

Sahte flört, arkadaştan sevgiliye, zıt kutuplar birbirini eker, huysuz/güneş ışığı, kazara evlilikler, ilk görüşte aşk ve çok daha fazlası!

F ate, gerçek bağın şeker üzerine basılmış tatlı sözlerin ötesinde olduğunu keşfeden çiftleri bir araya getiriyor. Onlar bu mevsimde gezinirken aşk ve kendi tereddütleri, bazen her şeyi değiştirmek için tek gereken şeyin içten bir mesaj olduğunu öğrenirler.

"V alentine's Sweethearts" - Aşkın havada olduğu ve romantizmin şeker kalplerden daha tatlı iek açtığı yer!

(C) [SERİNİN GERİ KALANINA BURADAN ULAşABİLİRSİNİZ](#)

BÖLÜM 1

Rebecca Whitley daha yorgun olmadığı bir gün hatırlamıyordu ama şikâyet edecek biri de değildi. Hayatının aşkı Liam Whitley ile evlenmişti. Birlikte Shooting Star Canyon Çiftliği'nin sahibiydiler ve Rebecca pek çok şapkayla hokkabazlık yapıyordu. Üç küçük çocuğunu büyütmek, yarı zamanlı hemşire olarak çalışmak ve geri kalan zamanlarda binicilik derslerine yardımcı olmak ya da çiftlikte ihtiyaç duyulan her türlü görevde çalışmak arasında, kemik yorgunu bir haldeydi.

O gün de bir istisna değildi.

Rebecca yıllar önce binicilik işinin dizginlerini Valerie Hays'e devretmişti ama çiftlikte geçirdiği onca yıldan sonra bu işi özlediğini fark etmişti ve Val'in de kanyonda giderek daha fazla insan -hem çocuklar hem de yetişkinler- ders almak için kayıt yaptırdıkça yardıma ihtiyacı vardı.

New York'ta büyüdüğü yıllar çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Bir şehir kızı olmaya çalışmıştı ama taşralı kökleri o kadar uzun zamandır parlıyordu ki, büyük bir şehirde yaşamının nasıl bir şey olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu.

İç çekti ve bir elini yüzüne götürdü. Son dersten sonra çocukları almak için kayınvalidesinin evine gitmişti. Yol boyunca, sekiz yaşındaki en büyükleri Mary, kendisinden üç yaş küçük Jacon'la didişmişti. En azından en küçükleri, üç yaşına yeni basmış olan Aaron uyumuştı ama bu yatma vaktinin eğlenceli geçeceği anlamına geliyordu.

Hayır.

Normal kardeş kavgaları Rebecca'nın dikkatini dağıtmıştı ve akşam yemeği için ne yapacağına karar verememişti.

Liam hâlâ çiftlikteydi ve her zaman yaptığı gibi kalbini oraya döküyordu. Rebecca'nın içinin acıdığı zamanlar oluyordu. Pek çok harika kovboyla çalışmıştı ama şimdi çoğu ya hayatına devam ediyor ya da kendisi gibi sadece yarı zamanlı çalışıyordu, dolayısıyla artık onlarla her gün yolları kesişmiyordu. Ne iyi insanlardı. En azından onları kanyon çevresinde, markette, Grace Community Kilisesi'nde ya da ilkokulda her zaman görüyordu.

"Dışarıda oynadık," dedi Mary, botlarını karşılama paspasına vurarak. "Jacob! Böyle gitmelisin! Hayır, daha sert! Eğer yapmazsan, seni-"

"Anne! Mary yine annem gibi davranıyor!"

"Hayır! Sana ne yapman gerektiğini söylüyorum. Annem de aynı fikirde, değil mi anne?" Mary tatlı tatlı sordu.

Rebecca sinsice gülümsedi. "Bütün ayakkabılarınızı ve botlarınızı çıkarmaya ne dersiniz? Mimi su birikintilerinde zıplamanıza izin veriyor, değil mi?"

Ayakkabıları çamur içindeydi ve çorapları da kirlenmişti.

"Akşam yemeğinden önce hepinizin banyo yapması gerekiyor," dedi Rebecca, Aaron kaçmadan önce spor ayakkabılarını çıkarmak için eğilirken. Onu araba koltuğundan kaldırdığı anda uyanmıştı ve çok enerjik görünüyordu, bu yüzden banyonun onu sakinleştirmeye yardımcı olacağından şüpheliydi.

Banyolarından sonra Rebecca esniyordu. Çocuklara pijamalarını giydirmişti ve kendisinin de pijamalarının içinde olmasını diliyordu.

"Akşam yemeğinde ne var?" Jacob

sordu. "Açım!" Aaron ilan etti.

"Anne, matematik ödevimi anlamıyorum," dedi Mary.

Rebecca fırını önceden ısıttı ve Mary'nin yanına geldi. "Çarpma işlemi, ha? İki kere ikinin tek anlamı, iki tane ikili kümeniz olduğudur. Yani eğer alırsan..."

Aaron Rebecca'nın kalçasını okşadı. "Acıktım!"

"Akşam yemeğinde ne var?" Jacob tekrarladı.

"Pizza," dedi. "Ödevini bitirdin mi?"

"Sadece bir çalışma kâğıdım vardı," dedi. "Anaokulu üçüncü sınıftan daha iyi."

"Bu doğru değil!" Mary hararetle söyledi.

"Her ikisinin de notları iyi," dedi Rebecca. "Neden gidip odanızda oynamıyorsunuz çocuklar?"

"İstemiyorum," diye sızlandı Jacob.

"Ya oynarsınız ya da temizlersiniz." "Oynayacağız!"

"Çal!"

İki çocuk koşarak uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra ön kapı açıldı, tabii ki çocuklar odalarından çıktılar ve Mary'nin matematik dersine yardım ettiği huzur dolu anlar sona erdi.

"Altın saçlı iki prensesim," dedi Liam, önce Mary'nin başına sonra da Rebecca'nın yanağına bir öpücük bırakarak. Kokladı. "Güzel kokuyor."

"Bu gece sadece pizza," dedi Rebecca utangaç bir ifadeyle. "Özür dilerim."

"Özür dileme. İsteseydin eve bir şeyler alabilirdim." "Sorun değil." Onun sakallı yüzünü okşadı.

"Anne! Dört kere iki yedi mi?"

"Dört kere iki, dört artı ile aynıdır. Dört artı dört nedir?" "Oh, sekiz."

Liam ellerini birbirine sürttü. "Ben duş alacağım. Bu akşam sinemaya ne dersin?"

"Bir film!" Mary sarı saçlarını yüzünden geriye doğru taradı, mavi gözleri parlıyordu.

"Sen gerçekten de annenin mini benisin," dedi Liam, "gerçi saçların yıllar içinde biraz daha koyulaşmaya başladı Rebecca."

Uçlarından çekiştirdi. Bunu o da fark etmişti ve hoşuna gidip emin değildi.

"Her zaman güzel." Onun şakağına bir öpücük kondurdu ve banyoya doğru yöneldi. "Annen ve benim için film demek istemiştin," diye omzunun üzerinden seslendi. "Bu gece okul var."

"Ama baba," diye sızlandı

Mary. "Baba!"

"Baba!"

Oğlanlar babalarının başında yaygara koparıırken Rebcca kendi kendine güldü.

Çok geçmeden hepsi masanın etrafında toplandı. Liam onlara dua ettirdi ve hepsi yemeğe daldı. Rebcca ailesiyle birlikte kendini huzurlu hissediyordu ama çocuklar yataklarına yerleştiğinde göz kapakları çoktan düşmüştü.

Yine de, Liam televizyonu açtığı anda kanepede onun yanına kıvrıldı.

"Bir-" Bir esneme onun sözünü kesti.

"Bu gece çok mu yorgunsun?" Liam nazikçe sordu. "Uyanık kalmaya çalışabilirim."

"Denemek mi? Hayır, tatlım. Sadece yatağına git."

Onu sıktı, başı onun göğsüne yaslandı. "Sevmeyeceğimi düşündüğün bir film koyabilirsin ve eğer üzerinde uyuyakalırsam-"

"Bunu en son yaptığımızda, sıkıştığı için boynunu hareket ettiremeden uyandın. Sorun yok Rebecca."

"Ama daha çok erken," diye itiraz etti.

"Şimdi yatağına gidip dinlenirsen sabah daha iyi hissedersin." "Ne yapacaksın?"

"Eminim meşgul olabilirim. Çok fazla ayakta kalmayacağım."

"Ama bir film... Yarın sabahın köründe çiftliğe gitmeyi planlamıyorsun herhalde."

Kıkırdadı. "Hayır, ama değil. Benim için endişelenme."

Rebecca içini çekti, rahatladı ve yatağına gitmeden önce onu öptü. Liam'la film izleyemeyecek kadar yorgun olmaktan nefret ediyordu. Aralarındaki bağ her zaman ev dedikleri topraklar kadar sağlam olmuştu ama son zamanlarda hayatın getirdiği talepler bir zamanlar paylaştıkları romantizme çok az yer bırakmıştı.

Yatağın diğer tarafının soğuk ve boş olması da bu gerçeğin altını çizmekten başka bir işe yaramadı.

BÖLÜM 2

Her zaman yarın vardı ama son zamanlarda Liam'a hep böyle geliyordu. İçten içe karısını özliyordu. Çiftlikte karısıyla her gün çalışmayı hâlâ özliyordu. Karısı hemşire olmak için okula geri dönme konusunu ilk açtığında, Liam önce şaşırmış, sonra da tamamen desteklemişti. Büyükannesi hastalandığında edene kadar ona bakmak için çok uzun zaman harcamıştı ve Rebecca, birçok çizgiyi aşan bir kadın tarafından işe alınmasaydı, bakıcı olarak kariyer yapabilirdi.

Ama her şeyin bir nedeni vardı. Liam buna gerçekten inanıyordu. Rebecca'nın New York'tan Kayan Yıldız Kanyonu'na taşınma ihtiyacı hissetmesi için bu haça katlanması gerekiyordu. Eğer yapmasaydı, asla tanışamazlardı. Asla aşık olmazlardı ve her ne kadar hırçın olsalar da üç değerli çocuklarına sahip olamazlardı.

Okul sırasında Rebecca çiftlikteki çalışma saatlerini azaltmıştı ve mezun olduktan sonra hemen işe alındı.

Altı ay.

Rebecca'nın çiftlikte çalışmayı özlediğini itiraf etmesi için tek gereken buydu.

O altı ay Liam için çok zor geçmişti. Karısının güzel gülümseyen yüzünü her gün görememek büyük bir alışma süreciydi, her ne kadar çoktan azaltmış olsa da.

Hem hemşirelik hem de çiftlik için yarı zamanlı çalışmaya karar verdiler.

Liam elinden geldiğince çocuklara yardım etti. Ne de olsa onları yetiştirmek Rebecca'nın olduğu kadar onun da sorumluluğuydu. Ancak çiftlik sahibinin görevleri artık omuzlarına ağır geliyordu, bu yüzden çocuklara istediği kadar yardım edemiyordu. Hatta eve geldiği birkaç gece Aaron'u uyanık görme şansı bile olmamıştı. İçeri girip uyuyan oğlunu öpüyordu ama o gece en küçük çocuğuyla hiç vakit geçirememek her zaman kalbini sızlatıyordu.

Umarım Liam yarın Shooting Star Canyon Çiftliği'nden daha erken ayrılabilir ve yarın birlikte film izleyebilecekleri kadar yardım edebilirdi. Belki de erken yola çıkmasını sağlamak için asıl planı bu olmasa da erkenden yola çıkmalıydı.

T ocak ayının sonlarında hava Teksas için normalden daha soğuktu ve Liam siyah şapkasını alnına doğru indirdi. Bir süredir çiftlikteydi. saatlerce ve saatlerce. Şimdi saat dörttü. Öğle yemeğinde Rebecca'ya mesaj atarak akşam yemeği için endişelenmemesini, kendisinin halledeceğini söylemiş ve *Mis Amigos Restaurante*'a gitmişti. Liam'ın yakın arkadaşı Michael'ın eşi ve restoranın sahibi olan Clara Dixon ev sahibesiydi.

"Liam! Hemen döneceğim." Bir parmağını kaldırdı ve elbisesi bacaklarının etrafında dönerek aceleyle uzaklaştı. Çok geçmeden, ona uzattığı bir çantayla geri döndü. "Yemeğiniz. Birkaç şekerleme de ekledim. Ücretsiz."

"Clara..."

"Çocuklarınız onları çok uslu oluyorlar ve onları *sobrinos y sobrinas*'ım gibi seviyorum."

Liam güldü. "Onlar da seni teyzeleri olarak görüyorlar."

"Oh, biliyorum. Şu Mary tıpkı Rebecca'benziyor, değil mi? Rebecca'ya sevgilerimi ilet!"

"Michael'a söyle-"

"Yarın çiftliğe gelecek, o yüzden yarın hangi ahşap işine ihtiyacınız olduğunu ona söyleyebilirsiniz."

Liam yine güldü. "Yarın marangozculuk oynamasına gerek yok. Sadece kovboy. Sence nasıl olduğunu hatırlıyor mudur?"

Clara kahkahalarla kükredi. "'Marangozculuk oynamak mı?' Bunu söylediğini ona söylersem..."

"Gülerdi."

Gülümsemesi biraz daha hülyalı bir hal aldı. "Birlikte olduğumuz süre uzadıkça biraz yumuşadı."

"Ve sen de o kadar spontane değilsin. Bu kötü bir şey değil ama..."

"Evet, katılıyorum. Birbirimizi dengeliyoruz ve aşk insanı değiştiriyor." Elleri çırpı. "Seni tutmak istemiyorum. Hadi git şimdi. Sıcakken enchilada ve taco'larınızın tadını çıkarın."

Liam şapkasını ona doğru kaldırdı ve restorandan ayrıldı. Eve dönüş yolculuğu olaysız geçti ve o ve ailesi harika bir akşam yemeği yediler. Liam çocukların dişlerini fırçalamalarına ve yatmaya hazırlanmalarına yardım etti. Önce Aaron'ı öptü.

"Anne," diye mırıldandı Aaron.

Aaron bazen kimin onu yatırmasını istediği konusunda evreler geçirirdi.

Rebecca Liam'a, "Birkaç dakika sonra gel," diye mırıldandı. "Buraya gel, Mary, Jacob."

Onları öptü ve Liam önce Jacob'ı yatırdı.

"Neden daha fazla uyanık kalamıyorum?" Jacob esnemeye çalışarak sordu. "Büyüdüğünde yapabilirsin."

"Ama artık daha yaşlı olmak istiyorum!"

"Güven bana. Bir gün yapmayı özleyeceksin."

"Asla!"

Liam güldü ve kızının odasına gitmeden önce oğlunu öptü. "Neden kardeşlerimle yatmak zorundayım?" diye homurdandı.

"Birileri bu sabah biraz huysuzdu, bu gece biraz daha uyumak yardımcı olabilir."

"Az önce yatağın ters tarafından uyandım. Yarım saat uyanık kalabilirsem yarın doğru taraftan kalkacağım! Sadece otuz dakika!"

"Belki o yarım saati Cuma akşamı alabilirsin," dedi. "Belki. Eğer ev işlerini yapar ve kardeşlerinle iyi geçinirsen." " bu çok zor. Benimle iyi geçinmiyorlar!"

Liam onu öpüp kapıyı arkasından kapatana kadar gülmek için kendini zor .

Sırıttı ve Aaron'un odasına gitti. "Babana bir tane daha vermenin sakıncası yok..." Aaron'un çoktan uyuduğunu fark edince sözlerini yarıda kesti.

Rebecca'ydı, yürümeye başlayan çocuk arabasının yatağında en küçükleriyle kıvrılmıştı. Çok iç açıcı bir manzaraydı ve fotoğrafını çekmek için cep telefonunu çıkardı.

Sessizce kapıyı kapattı ve sonra iç çekti. Tanrı'nın ona sağladığı hayat için çok minnettardı ama karısıyla vakit geçirmeyi özlemişti.

Rebecca'yı özledi.

Birbirlerine zaman ayırmayı bırakacaklarını hiç düşünmemişti. Ne olmuştu ki? Ağlayan bebeklerle geçirilen tüm o geç geceler sona ermişti. Aaron üç buçuk yaşındaydı ve artık yürümeye başlayan bir çocuk değildi. Rebecca'yla daha az değil, daha çok zaman geçirmeleri gerekmez miydi?

En başta hiç sönmemesi gereken kıvılcımı yeniden ateşlemenin bir yolu olmalıydı...

BÖLÜM 3

Rebecca kıpırdandı ve uykulu bir şekilde gözlerini kırptırdı. Sabahın erken saatleriydi ve saatine baktı. Alarmı beş dakika içinde çalacaktı. Çabucak alarmı kapattı ve ancak o zaman Aaron'ın yatağında tıkış tıkış olduğunu fark etti.

Liam.

Film için ikinci şansları.

Aaron'un yatağında uyuyakalacak kadar yorgun olduğunu düşünmemişti. Bunu uzun zamandır yapmamıştı.

Belli ki uykuya ihtiyacı vardı. Belki de kendini çok zorluyordu ya da belki de kan tahlili yaptırması gerekiyordu. Yorgunluğunun nedeni bir vitamin eksikliği olabilirdi.

Henüz uyumakta olan oğlunu rahatsız etmemeye özen göstererek yavaşça doğruldu. Kendini çok suçlu hissediyordu. Tanrı her zaman önce gelirdi, sonra... önce eş sonra çocuklar mı olmalıydı? Yoksa önce çocuklar sonra eş mi? İkisini daha iyi dengelemenin bir yolu olmalıydı.

Şubat'ın ilk günü. Sevgililer Günü'ne iki hafta bile kalmamıştı. Umarım, Tanrı'nın izniyle, Liam'la birbirlerine geri dönmenin yolunu bulmaları mümkün olur.

Daha erken olmasa bile.

Aaron kıpırdandı. "Anne?"

Kalbi sıkıştı. Ona giderek daha az anne diyordu.

"Evet, tatlım?" Onun siyah saçlarını geriye doğru taradı. Oğlanlar çoğunlukla babalarının yakışıklılığını tercih ederlerdi ama Aaron onun dudaklarına sahipti.

"Ben... plaj istiyorum." Başını tekrar yere koydu.

Rebecca kıkırdadı. "Şu anda plaj havası yok." "Hmm?"

Başını iki yana salladı. Adamın daha sonra konuştuklarını hatırlayacağından şüpheliydi.

Rebecca onun alınına bir öpücük kondurdu ve yataktan kalktı. Mutfığa gitti. Dün, artan yemeklere yetecek kadar krep yapmıştı ve Liam mutfığa girdiğinde ısıtmak için bir tabağa biraz koydu.

"Günaydın," dedi. "Ben de tam bize kahve yapmak üzereydim."

"Ben hallederim. Nasıl uyudun?"

"Sırtım biraz ağrıyor," diye itiraf etti. "Ama daha dinlenmiş? Öyle görünüyorsun."

"Sanırım öyle. Umarım öyledir." Liam gülümsedi.

"Güzel."

"Bugün çocukları annenden alma şansın var mı?" diye sordu.

Yüzünü buruşturması onun yerine cevap verdi. "Sorun yok," dedi çabucak.

Dışarı çıkıp Liam'a bir hediye bulmak için biraz vakti olmasını umuyordu ama belki öğle tatilinde sıvışabilirdi. Ona ne alacağı konusunda bir fikri yoktu.

Ne zaman gergin ya da endişeli olsa, Rebecca her zaman taktığı kolyedeki küçük haçın arkasını ovuştururdu ve şimdi de ovuşturuyordu.

Liam onun elini tuttu. "Bunu yapabilirim. Sadece onları benimle birlikte çiftliğe geri getirmem gerekecek."

"Buna bayılacaklar."

"Aaron kaçma eğiliminde olmasaydı, onu her gün çiftliğe getirirdim," dedi.

"Biliyorum. Bunun için yeterince terbiyeli olduğunda anaokuluna gitmiş olacak."

Homurdandı. "Biliyorum. Bunu zaten düşünmüştüm. Artık çiftlikte pek fazla çocuk dolaşmıyor."

Diğer kovboylardan birkaçı çocuklarını da çiftliğe getirmişti. Onların her gün attıkları kahkahalar ve yaşadıkları mutluluk Rebecca'yı her zaman mutlu etmişti. Kendi üç çocuğuna sahip olmak onu tatmin ediyordu.

Eş olmak ve taktığı diğer tüm şapkalar da öyle.

"Anne? Bütün gün çiftliğe ne zaman gidebilirim?" Aaron mutfağa girerek sordu.

"Cumartesi günü gidiyoruz, değil mi?" Mary sordu. "Şurup istiyorum lütfen."

Rebecca başını salladı ve kocasına baktı. "Senin için krep var mı?"

"Benim gitmem gerek. Mary, sen ve Jacob buradan otobüse binin. Ben bekliyor olacağım ve Aaron'u almak için Mimi'ye gideceğiz, sonra da hepinizi bugün çiftliğe götüreceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

"Ama Mimi bugün kurabiye yapımına yardım etmeme izin verecekti," diye itiraz etti Mary. "Mary onları krema ile kaplayacak ve ben de onları yiyeceğim," dedi Jacob.

ilan edildi.

Liam, "Onları normal saatte annemden alabilirim," diye teklif etti.

"Tamam," dedi Rebecca. "Teşekkür ederim."

"Gitmem gerek." Hepsini öptü ve sonra kapıdan çıktı.

Rebecca kahvaltı servisi yaptı. Mary kreplerinde şurup kullanan tek kişiydi, ancak Aaron bazen kendi kreplerini şuruba batırmak istiyordu. Rebecca çocuklarına ne kadar çatal ve bıçak kullanmalarını söylese de onlar krepleri parmaklarıyla yemekte ısrar ediyorlardı. Krepleri onlar için kesmesi gerekiyordu ama şimdiden zaman sıkıntısı çekmeye başlamıştı.

Onları hazırladı ve Mary ile Jacob okul servisine binmek üzere dışarı çıktılar. Bazı sabahlar Rebecca onları arabayla götürürdü ama bugün otobüs geldikten sonra Aaron'u büyükannesine götürdü.

Sonra hastanedeki vardiyasında çalıştı. İlgilenmesi gereken normalden fazla hasta vardı, bu yüzden öğle yemeği için dışarı çıkma şansı sıfırdı. Sabahki karmaşada yanına öğle yemeği almayı unuttuğu için kafeden aldığı bonfile ve patates kızartmasını zar zor mideye indirebildi.

Vardiyası sona erdiğinde bitkin düşmüştü. Liam'ı ya da Sevgililer Günü'nde ona ne alacağını düşünecek vakti bile olmamıştı ama çocuklarla o ilgilendiğinden, ona sevgisini, takdirini ve kalbini gösterecek bir şeyler bulmak için mağaza mağaza dolaştı.

Hiçbir şey ona, ona ya da onlara uymuyordu. Hepsi boşunaydı.

Yarın yine yorucu bir gün olacaktı.

BÖLÜM 4

Öğle yemeğinde Liam, Johnnie Clemons'ın peşine düştü. Çok meşgul olan bu adam fırsat buldukça çiftliğe yardım ediyordu ama aynı zamanda kendi kurduğu bir dojoda sensei olarak çalışıyordu. Karısı Maggie başarılı bir iş kadınıydı ve dört çocukları vardı.

"Bütün bunları nasıl idare ediyorsun?" Liam, tavuk kümeslerinden uzaklaşan kovboyun izini sürdüğünde sordu.

Johnnie kıkırdadı. "Bunu daha önce konuştuğumuzu hatırlamıyor musun?"

"Evet," diye itiraf etti Liam. "Jacob doğmadan önce ve sonra Aaron önce, ama dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar işlerin daha kolay olacağını düşünmüştüm. Tüm farklı işlerim beni farklı yönlerle çekiyor ve her yere yumurta bırakıyormuşum gibi hissediyorum."

"Yüzünde yumurta var, ha?" Johnnie kollarını kavuşturdu ve tekrar güldü. "Kimse baba olmanın kolay olduğunu iddia etmedi. Evde oturan bir baba olmak bile kolay olamaz. Hayat tekrar tekrar üstünüze gelir ve siz de bu yumruklara katlanmak zorunda kalırsınız-"

Liam inledi.

Johnnie sırtıttı ve ellerini uzattı. "Kendimi savunmam gerekirse, yumruklar ve tekmelerle ilgili saçmalıkların zaman zaman yaşanacağını bilmen gerekirdi."

"Hayır, yani anlıyorum ama..."

"Aklında özellikle ne var?" Johnnie sordu, elleri kalçalarında ve şimdi daha ciddi görünüyordu.

Liam şapkasını kaldırdı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Rebecca ve benim kendimize ayıracak hiç zamanımız yokmuş gibi hissediyorum. İkimiz de çok çalışıyoruz, ben evin işlerini yapıyorum, vakit geçiriyorum, yemek yiyoruz, ev ödevleri yapıyoruz ama geceleri ikimiz de o kadar yorgun ki birbirimize ayıracak vaktimiz kalmıyor."

"Bu seni yiyip bitiriyor, ha?"

Liam asık suratla başını salladı.

"Şey..." Johnnie çenesini ovuşturdu. "Sevgililer Günü için ne planlıyorsun? Sadece bir günlük romantizm istediğinizden değil, ama bu bir başlangıç olabilir."

Liam birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

"Sevgililer Günü'nü unuttun," dedi Johnnie.

Liam ensesini ovuşturdu. "Hayır. Tam olarak değil. Angelino's'ta rezervasyon yaptıracaktım, en sevdiği İtalyan restoranı, ama rezervasyon yaptırmak için telefon etmeniz gerekiyor, sadece internetten değil, ve şimdiye kadar hepsi dolmuş olabilir."

"Her zaman *Mis Amigos Restaurante* vardır," diye önerdi Johnnie. "Eminim Clara sizi araya sıkıştırabilir, sorun olmaz."

"Evet, ama bu Rebecca'nın favorisi değil ve son dakikaya kadar beklediğim belli olacak."

"Tam olarak son dakika sayılmaz," diye belirtti Johnnie. "Şubat ayının hemen başındayız."

"Biliyorum, ama..."

"Başka seçenekler de var. Çok fazla seçenek var," dedi Johnnie, "ama Sevgililer Günü'nü kendi başınıza çözmeniz için sizi yalnız bırakacağım çünkü bu daha derine iniyor."

Liam başıyla onayladı. "Birbirimize zaman ayırmak için herhangi bir ipucu... özellikle de ikimiz de çok yorgunken. Bu sorunu çözmek için daha geç yatacak halimiz yok ve zaten sabahları o kadar erken kalkıyoruz ki, çocuklar kalkmadan önce vakit geçirmek için daha da erken kalkmak gerekiyor... En azından okul döneminde böyle bir şey olmuyor. Belki yaz aylarında, ama o zaman da çocuklar çiftlikte benimle yaşıyorlar, yani..."

Johnnie, "Önemli olan küçük anlar," dedi. "Gün boyunca bağlantılar kurabilirsiniz. Mesajlar, aramalar... Birlikte yemek yapmak, birlikte bulaşık yıkamak... Çalınmış küçük zaman dilimleri. Eğer yapabileceğiniz tek şey buysa, o zaman bunu en iyi şekilde değerlendirin."

"Bunu yapıyoruz," diye itiraz etti Liam. "Sadece yeterli gelmiyor."

"Öyle hissetmeyebilirsiniz ama elinizden geleni yaptığınız sürece yeterlidir."

"Ama hissettirmiyor," dedi Liam, sinirlenerek. "O zaman tabağından ne çıkarabileceğine bir bak."

"Yapabileceğim bir şey yok. Burası bize ait ve-"

"Asla satmanızı önermem ama bir asistana ne dersiniz? Güvendiğin, sorumluluklarını üstlenebilecek ve çalışma saatlerini biraz azaltabileceğin biri?"

Liam yavaşça, "Bu belki işe yarayabilir," dedi.

"O zaman Rebecca'ya zaman ayırmak için çocuklara daha fazla yardım edebilirsin. Zaman zenginliğini etrafa yayarsınız ve bu size bağ kurmak için daha fazla zaman verir. Belki ikiniz de o kadar yorgun hissetmezsiniz, böylece biraz daha geç yatabilir ya da biraz daha erken kalkabilir ve günün çılgınlığı başlamadan önce sabah kahvelerinizin tadını sadece ikiniz çıkarabilirsiniz."

"Yine de bu hızlı ve kolay bir çözüm olmayacak," diye fark etti Liam. "Aslında bu benim iş yükümü artıracak çünkü bir iş ilanı oluşturmam, adaylarla mülakat yapmam ve sonra da onları eğitmem gerekecek..."

"Ama siz ikiniz ömür boyu evlisiniz. Bu küçük bir sorun değil. Zaman alsa bile, sonunda buna değeceğini düşünmüyor musunuz?"

Liam başını salladı ama akli çoktan çalışmaya başlamıştı. "Sana söylemek istediğim bir şey var, ailelerimizin hepsinin hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey. Biraz ani oldu ama bunu başarabiliriz."

"Oh? da ne?"

Liam sırtıttı. "Baldırdan atlama yarışması."

"Senin şu şehirli kız rodeo yarışmalarını seviyor, değil mi? Kulağa eğlenceli geliyor! Ve eğer tüm topluluk için değilse, tatilden önce neden yapamayacağımızı anlamıyorum. Aklınızda ne var?"

İki kovboy plan yapmaya devam etti ve Liam kendini biraz daha iyi hissetti.

Ama sadece biraz.

BÖLÜM 5

Rebecca'nın yapabildiği tek şey pişirmektir.

Gerçi yıllardır Şükran Günü dışında turta yapmaya pek vakti olmamıştı ama Liam turtalarını hep sevmişti. Kabak, elma, hindistan cevizi kreması, çilek... ne tür yaptığı önemli değildi.

Her zaman bir erkeğin kalbine giden yolun midesinden geçtiğini söylerlerdi, ama Liam'ın sevgisine zaten sahipken, Sevgililer Günü için turtaları da dahil etse özel bir şey olmaz mıydı?

Hmm. Hangi turtayı yapsam?

Rebecca ertesi gün çiftlikte çalışırken aklına bir fikir geldi. Normalde Liam'la birlikte yemek yiyebilmek için programlarını ayarlamaya çalışırlardı ama o sadece Liam'ı arayıp bir işi olduğunu ve vakti olduğunda yemek yiyebileceğini söyledi.

Adam biraz meşgul görünüyordu ve kız bunu bir kenara itmeye çalıştı. Doğal olarak meşguldü. Çiftlik mülkiyetinin büyük kısmı ona düşüyordu. Günde daha fazla saati olsaydı...

Ama yapamadı. Yapabileceği tek şey, pek çok konuda başarısız olduğunu hissetmesine rağmen elinden gelenin en iyisini yapmaktır.

Çok geçmeden, Rebecca markete adımını atarken hafif serin Şubat rüzgarına karşı ceketini daha sıkı çekti. Kalbini aydınlatan kararlılık kıvılcımıyla hızla gerçeğe dönüşen bir gülümsemeyi yüzüne yapıştırdı. İşe geri dönmek için çiftliğe dönmek zorunda kalmadan önce fazla zamanı yoktu ve en azından küçük bir şeyler yemesi gerekiyordu.

Tam o sırada telefonu çaldı. Cebinden çıkardı ve gülümsedi. Liam ona sandviçiyle çekilmiş bir selfie göndermişti ve bunca yıl sonra bile kalbini çarpıtıran o kolay, güven dolu gülümsemesini takınmıştı.

Tamam, belki de tek ihtiyacı olan bu küçük jest kadar tatlı bir şeydi çünkü yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu.

Bir el arabası kaptıktan sonra onu ürün reyonuna doğru itti, zihni fikirlerle doluydu. Ona turta yapacaktı - tam olarak on tane. Evlendiklerinden beri birlikte geçirdikleri her Sevgililer Günü için bir tane. Aralarındaki kıvılcımın ne zaman sönmeye başladığını tam olarak kestiremiyordu ama sönmesine izin vermeyi reddediyordu. Liam onun için ne kadar önemli olduğunu bilmeyi hak ediyordu ve Rebecca bunu ona bildiği en iyi şekilde göstermeye kararlıydı.

Sevgi, dua ve turta sayesinde.

On turta...

Zamanı kısıtlı olmasına rağmen Rebecca arabayı kenara çekti ve ihtiyaç duyacağı şeylerin listesini hızlıca yazdı. Sonra da işe koyuldu. Elma, şeftali, böğürtlen ve pikan cevizinin yanı sıra limon, çikolata ve bir torba dondurulmuş vişne de hızla arabasına girdi. Fırın reyonunun önünden geçerken un, şeker ve daha önce tek seferde almadığı kadar tereyağı aldı. Bir kap krem şanti gördüğünde dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve iyi bir önlem almak için hemen içine attı. Liam buna bayılacaktı.

Rebecca baharat rafının önünde duraksadı, tarçın ve hindistan cevizi bulmak için sıra sıra dizilmiş küçük kavanozları taradı. Tam onlara uzanırken, yakındaki yaşlı bir kadın ona bilmiş bir bakış attı.

"Büyük bir fırın günü mü planlıyorsunuz?" diye sordu kadın sıcak bir gülümsemeyle.

Rebecca usulca güldü ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Onun gibi bir şey. Kocamın tatlıya düşkünlüğü var ve benim de telafi etmem gereken şeyler var."

Kadın başıyla onayladı. "Sen iyi bir eşsin canım. Biraz tatlılık çok işe yarar."

Rebecca'nın kalbi bu nazik sözler karşısında ısındı.

Rebecca kasaya doğru ilerlediğinde sepeti dolup taşmıştı. Yansıtıcı dondurucu kapısında bir an kendini gördü ve kıkırdadı. Yanakları kızarmış ve gözleri bir amaç uğruna parıldayan Rebecca, aşk görevindeki bir kadının her parçasına benziyordu.

Yiyecekleri arabasına yüklerken Rebecca fısıldayarak dua etti. "Tanrım, Liam'a onu ne kadar çok sevdiğimi hatırlatmama yardım et. Sadece bu turtalarla değil, yaptığım her şeyle."

Çiftliğe giden uzun toprak yola saptığında Rebecca, Liam'ın onun neler yaptığını gördüğünde yüzünün alacağı şekli düşünerek gülümsemekten kendini alamadı. On turta çok fazla olabilirdi ama kovboyu için her değerdı. Sevgililer Günü bu yıl her zamankinden daha tatlı olacaktı.

Rebecca yataktan kalktı, altında gıcırdarken nefesini tuttu. Omzunun üzerinden Liam'a baktı. Kocası hâlâ mışıl mışıl uyuyordu, kolunu battaniyeye dolamıştı. Diğer odalardan çocuklarının nefes alış verişlerinin yumuşak sesleri geliyordu, ev sessiz ve durgundu.

Mükemmeldi. Ayaklarını terliklerinin içine soktu, bornozunu aldı ve parmak uçlarında yatak odasından çıktı.

Mutfakta ocağın ışığını yaktı. Loş ışık ortama rahat bir sıcaklık yaydı. Rebecca o gün kilerdeki malzemeleri çoktan yerleştirmiş, günlük temel malzemelerin arasına özenle saklamıştı. Elmaları, unu, şekeri ve tarçını çıkardı, kalbi heyecanla çarpıyordu. Bu gece ilk turtasını pişirecekti; klasik bir elmalı turta. Başlangıç için en kolayının bu olacağını düşündü ve Liam yarın bir şekilde bunu bulursa, en sevdiği tatlıyı yapması konusunda iki kez düşünmeyecekti.

Sessizce elmaları soydu ve dilimledi, bıçağın kesme tahtasına *vurduğu* yumuşak *güm güm* sesi olması gerekenden daha yüksek geliyordu. Birkaç dakikada bir durup üst kattan gelen herhangi bir kıpırdanma belirtisi olup olmadığını dinledi. Evin uyumaya devam ettiğinden emin olunca, tarçın ve hindistan cevizinin ılık kokusu havaya karışırken dolguyu karıştırdı. Şimdiden cennet gibi kokuyordu.

Sorun Rebecca un almak için uzandığında başladı. Torbayı raftan çekerken dirseği şeker kutusunun kenarına takıldı ve kutu büyük bir *gürültüyle* yere yuvarlandı. Kalbi küt küt atarak dondu kaldı ve uyanan biri olup olmadığını duymak için bekledi. Merdivenlerden kimse inmeyince titrek bir nefes verdi ve ortalığı temizlemeye koyuldu.

Ne yazık ki, bu sadece başlangıçtı. Turta kabuğuna çok fazla emek verdi, ne kadar yufka açarsa açsın inatla eşit şekilde açılmayı reddetti.

ikna etti. Turta tabağının üzerine örttüğünde yırtıldı ve onu baştan başlamaya zorladı. Sonunda doğrusunu yaptığında, dolgu biraz kuru görünüyordu. Rebecca omuz silkti ve dengeleyeceğini umarak daha fazla şeker ekledi.

Turta nihayet fırına girdiğinde, Rebecca bitkin ama kendinden memnun bir şekilde mutfak masasındaki sandalyeye çöktü. Ancak kısa bir süre sonra yanan bir şeyin kokusu onu şaşkınlığından kurtardı. Hemen fırına koştu ve fırını açtığında elma dolgusunun kenarlardan fokurdadığını ve fırının dibine damladığını ve orada dumanlı bir karmaşaya dönüştüğünü gördü.

"Hayır, hayır, hayır!" diye fısıldadı, dumanı havalandırmak için bir havlu kaptı.

Rebecca turtayı çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. Kabuk düzensiz bir şekilde kızarmıştı ve dolgu çok cıvık görünüyordu. Bir çatalla dürttü ve ortasının yenilgiyle sarkmasını izledi. Bu sadece bir turta değildi.

Tam bir felaketti.

Fırını temizlerken omuzları çökmüş, hayal kırıklığına uğramıştı. Bir tanesini bile doğru yapamazsa dokuz tane daha turtayı nasıl pişirecekti?

Yine de Rebecca tezgahın üzerinde duran kusurlu tatlıya bakarken gülümsemekten kendini alamadı. Mükemmel olmayabilirdi ama sevgiyle yapılmıştı. Yarın tekrar deneyecekti. Şimdilik, yanık şeker kokusunun sabah Liam'ı uyarmamasını ummak zorundaydı.

BÖLÜM 6

O gün bugündü. Son birkaç günün büyük bölümünü Rebecca ve çocuklar için bu sürprizi planlayarak geçirmişti.

Hevesli olmasına rağmen, aniden içine bir sızı düştü. Halatla atlama yarışması tipik bir aile etkinliği sayılmazdı ama bunun ne önemi vardı ki? Bütün mesele hayatlarına biraz heyecan ve kahkaha katmaktı. Son zamanlarda işler yolunda gitmiyordu. Hem o hem de Rebecca çok meşguldü ve çok gerilmişlerdi. Rebecca'yla geçirdiği neşeli anları, onun gözlerindeki ışıltıyı, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi gülmesini özliyordu. Belki bu, onu geri kazanmak için bir adım olabilirdi. Bütün bunları en başta bu yüzden yapmıştı.

"Baba! Baba!" Mary'nin sesi düşüncelerini yarıp geçerken, sarı saç örgüsü sırtına çarparak hızla evden çıktı.

Jacob ve Aaron hemen arkalarından geldiler, küçük oğlan bir elinde doldurulmuş bir at tutuyordu.

Liam sırttı. "Dur , Mary. Seni bu kadar heyecanlandıran ne?"

"Bugün eğlenceli bir şeyler yapacağımıza söz vermiştin! Ne olacak?" Mary bir ayağından diğerine zıplarken gözleri merakla parlıyordu.

"Evet, baba! Ne oldu?" Jacob Liam'ın elini çekiştirerek . Aaron gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Pekala," dedi Liam, onların seviyesine inerek, "bugün hep birlikte çiftliğe gideceğiz. Kulağa nasıl geliyor?"

Mary gözlerini kısıtı. "Sadece ev işlerine koşturulmuyoruz, değil mi?" diye homurdandı.

Liam güldü. "Çiftliğe gidene kadar bunu bir sürpriz olarak bırakmaya ne dersin?"

"Bir ipucu alamaz mıyız?" Jacob sordu.

"Bir ipucu, bir ipucu!" Aaron aşağı yukarı zıplayarak söyledi.

Liam yine güldü. "Pekâlâ, pekâlâ! Bugün buzağları nasıl bağlayacağınızı öğrenmeye ne dersiniz? Bizim için her şeyi hazırladım, hatta sırf bunun için birkaç buzağı getirdim."

Mary ellerini çırparak ciyaklarken Jacob'ın gözleri heyecanla parladı. Aaron kaşlarını çattı, belli ki emin değildi ama sanki anlamasına yardımcı olacakmış gibi doldurulmuş atına sarıldı.

Liam kıkırdadı ve Aaron'ın saçlarını karıştırdı. "Merak etme dostum. Önce izleyebilirsin, denemek istersen sana yardım ederim," dedi nazikçe.

"Peki ya annem?" Mary başını öne eğerek sordu.

Liam eve doğru baktı, Rebecca az önce verandaya çıkmıştı, saçları uykudan hâlâ biraz dağınıktı. Bornozunu üzerine sardı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Uyumama izin verdin," dedi, sesi neredeyse suçlayıcı çıkıyordu.

"Bunun nesi yanlış?" Ona göz kırptı. "Üzerine bir şeyler giy ve oraya gidelim."

"Acele et, anne!" Mary haykırdı. "Buzağları iple bağlamak istiyorum!"

"Anneniz giyinir giyinmez, size nasıl yapıldığını göstereceğiz çocuklar."

Rebecca başını sallayarak güldü. "Beni de mi bu işe bulaştırıyorsun?"

Liam göz kırparak, "Kelime oyunu yapıyorum," dedi.

A Kısa bir süre sonra aile padokta toplandı. Liam ipin nasıl düzgün atılacağını göstererek Mary ve Jacob'a nasıl bir döngü oluşturacağını ve kurduğu alıştırmaya mankenine nasıl nişan alacağını anlattı. Rebecca yakınlarda durmuş, her şeyi izlemenin katılmaktan daha eğlenceli olduğuna karar vermiş olan Aaron'ı tutuyordu.

İlk başta işler yolunda gitti. Mary'nin sekiz yaşındaki bir çocuğa göre iyi bir nişancılığı vardı ve kuklayı birkaç kez yakalamayı başardı. Jacob'ın eli ayağına dolaştı.

Ama kararlılığı Liam'ın sırtımasına neden oldu. Rebecca bile eğlenceye katıldı, ancak tüm bu süre boyunca güldü ve vurduğundan daha fazlasını ıskaladı.

Ancak asıl zorluk buzağılar üzerinde pratik yapma zamanı geldiğinde ortaya çıktı. Görünüşe göre buzağının başka fikirleri vardı. Liam ağılı açar açmaz bir tanesi kaçtı, Jacob kahkahalarla çığlık attı ve Mary elinde iple peşinden koştu.

"Buldum baba!" diye bağırdı.

"Mary, !" Rebecca seslendi.

Buzağı Mary'den kaçarken Liam gülmemek için kendini zor tuttu, sanki özgürlüğü ilk kez keşfediyormuş gibi padokta bir o yana bir bu yana koşturdu. Jacob ipine takılıp çamura düştü ama kot pantolonu toza bulanmış bir halde sırtarak ayağa kalktı.

"Sanırım takım çalışması üzerinde çalışmamız gerekecek," diye mırıldandı Liam, buzağıyı yakalamak için ağıla doğru koşarken.

Buzağıları geri soktuklarında ve birkaç başarılı kement atma denemesini başardıklarında güneş tepedeydi ve herkes yorgun ama sırtıyordu. Jacob Aaron'a iple nasıl ilmek yapılacağını gösterirken Mary alnında terle çite yaslanmıştı.

Rebecca Liam'a yaklaştı, yanakları efor ve kahkahadan pembeleşmişti. "Buraları nasıl canlandıracağını çok iyi biliyorsun," dedi, sesi alaycı ama sıcaktı.

Omuz silkti ve yumuşak bir gülümsemeyle ona baktı. "Sadece sizin için eğlenceli bir şeyler yapmak istedim. Hep birlikte bir şeyler yapmayalı çok uzun zaman oldu."

Gülümsemesi yumuşadı ve koluna dokunmak için uzandı. "Mükemmeldi Liam. Teşekkür ederim."

Liam ailesini izlerken göğsünde bir umut titreşimi hissetti. Belki her şey mükemmel değildi ama böyle anlar ona en önemli şeyin ne olduğunu hatırlatıyordu.

BÖLÜM 7

Evin geri kalanı hâlâ uyuyordu. Rebecca tezgahın üzerinde soğumakta olan son denemeye bakarken içini çekti. Vişneli turtanın, narin bir kafes kabuğun arasından görünen yakut kırmızısı dolgusuyla parlak görünmesi gerekiyordu. Bunun yerine, dolgu yine kenarlardan kabarmış, turta tabağında yapışkan çizgiler bırakmıştı ve kabuk bazı yerlerde biraz fazla kahverengiydi. Şakaklarını ovuşturdu, hayal kırıklığının fazla pişmiş dolgu gibi kabardığını hissetti.

Duvardaki saat gece yarısını geçiyordu. Çocuklar ya da Liam ne yaptığını fark etmeden yemek pişirebildiği tek zaman buydu. Bu gece biri vişneli, diğeri kremalı çikolatalı olmak üzere iki turta yapmayı denemişti ama krema tam oturmamıştı ve şimdi vişneli turta bir felaket gibi görünüyordu.

Gözlerini kapadı, havadaki hafif tarçın ve şeker kokusunu içine çekti ve fısıldadı, "Tanrım, bana güç ver. Çok çabalıyorum ama sanki yaptığım her şey... dağılıyormuş gibi geliyor."

Fısıltıyla edilen dua kalbini biraz da olsa sakinleştirdi. Tezgâhın üzerindeki un tozunu temizledi ve dolgunun döküldüğü yapışkan noktaları sildi. Rebecca merdivenlere doğru baktı, Liam'ın çabalarını fark edip etmeyeceğini merak ediyordu. Fark etmesini istemiyordu, en azından şimdilik. Bunun onun için bir sürpriz olması gerekiyordu, yıllar içinde kaybettikleri bir şeyi yeniden canlandırmanın bir yolu.

Ama etrafı pişirme felaketleri ve yanık şeker kokusuyla çevrili bir mutfakta dururken romantik hissetmek zordu.

Rebecca ışığı kapattı ve yorgunluk kollarını bacaklarını çekiştirerek yukarı çıkmaya başladı. En üst basamağa ulaştığında donup kaldı. Liam yataklarında oturuyordu, saçları uykudan dağılmıştı ve kollarını kavuşturmuş onu bekliyordu.

"Yine geç kalktın," dedi usulca, merakla karışık bir sesle.

Bir bahane bulmaya çalışırken yanakları kızardı. "Uyuyamadım," diye mırıldandı. "Yarınki işlere bir an önce başlayayım dedim."

Liam bir kaşını kaldırdı ama üstüne gitmedi. Bunun yerine ayağa kalktı ve ona doğru yürüyüp kollarını beline doladı. "Rebecca, son zamanlarda kendini çok yoruyorsun. Her şeyi yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

Onun sıcaklığı ve istikrarlı varlığı yıpranmış sinirlerine merhem oldu.

Alnını onun göğsüne yasladı ve iç çekti. "Ben sadece... Bilmiyorum. Senin için özel bir şey yapmak. Bizim için. Ailemiz için."

Hafifçe geri çekilerek ona baktı, mavi gözleri anlayışla yumuşamıştı. "Bunu zaten her gün yapıyorsun Rebecca. Çocuklarla ilgilenme şeklin, bu evi bir yuva haline getirme şeklin... Görüyorum. Yeterince söylemesem bile, seni görüyorum."

Sözleri ona dokunmuştu. Belki de düşündüğü kadar başarısız değildi.

"Teşekkür ," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı." Liam eğildi ve onun alnına bir öpücük kondurdu, çok şey anlatan basit bir jestti bu. "Şimdi yatağa gel, sevgilim. Üzerinde çalıştığın şey her neyse bekleyebilir.

sabaha kadar."

Başını salladı ve Liam'ın onu yataklarına götürmesine izin verdi. Orada uzanıp tavana bakarken ve onun nefes alışının sessiz ritmini dinlerken bir dua daha fısıldadı: "Tanrım, Liam için sana şükürler olsun. Yapamayacağımı hissettiğimde bile devam etmeme yardım et. Ve bana neden çabaladığımı hatırlatan küçük anlar için de sana şükürler olsun."

Rebecca yüzünde bir gülümsemeye uykuya daldı, yarın tekrar denemeye kararlıydı.

T Sabah rutini her zamanki gibi aceleye gelmişti. Bugün Rebecca'nın çiftlikte çalışması gerekiyordu ama Aaron'ı evine bıraktıktan sonra Rebecca, Michael Dixon'ı aradı.

"Günaydın, Rebecca. Ne var yok?" Michael sordu.

"Bunun son dakika olduğunu biliyorum ama bugün meşgul müsünüz?" "Neye ihtiyacınız var?"

Bir an tereddüt etti, sormak üzere olduğu şey için biraz suçlu hissediyordu ama yarın Sevgililer Günü'ydü ve pasta planları pamuk ipliğine bağlıydı, fazla seçeneği yoktu. "Bir iyiliğe ihtiyacım var. Büyük bir iyilik."

"Adını söyle."

"Eğer çok meşgul değilsen... bugünlük ev işlerimi halledebilir misin?" diye sordu, cesaretini kaybetmeden önce kelimeleri aceleyle döküldü. "Tavukları beslemek, yumurtaları toplamak, bahçenin temiz olduğundan emin olmak... Zamanına değmesini sağlayacağım, söz veriyorum."

"Sanırım bunu halledebilirim. Kolumu bükmenize gerek yok." Sonra güldü. "Sanırım bu Liam için bir şey?"

Rebecca sırrını tamamen kendine saklayamayarak gülümsedi. "Onun gibi bir şey. Sadece bugünlük evin bana kalmasını istiyorum. Mary ve Jacob okuldalar ve Aaron da Liam'ın annesiyle kalıyor, yani bir sürpriz üzerinde çalışmak için mükemmel bir zaman."

"Yarın için, ha?" Michael'ın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Başka bir şey söyleme. Olmuş bilin."

"Teşekkür ederim," dedi Rebecca, omuzları rahatlamıştı. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz."

"Her zaman. Elimden geldiğince yardım etmekten mutluluk duyarım. Bunu biliyorsun." "Sana borçluyum!"

Babahın ortasında Rebecca mutfağına geri dönmüştü, ev mutluluk verici bir sessizlik içindeydi. Kollarını sıvadı, malzemelerini çıkardı ve işe koyuldu. Bu kez acele etmedi, her şeyi dikkatlice ölçtü, tariflerini iki kez kontrol etti ve pişerken turtaları yakından izledi.

Belli ki önceki girişimlerinin başarısız olmasında gizlice dolaşmaya ve her şeyi saklamaya çalışmasının rolü vardı.

Eğer bugün de başarısız olursa, Liam'a Sevgililer Günü'nde verecek başka bir şey bulması gerekecekti. Bu kadar çok yiyeceği ziyan etmekten nefret ediyordu.

İlk turta - zengin çikolata kreması - mükemmel bir şekilde çıktı, dolgu ipeksi pürüzsüz ve kabuk altın kahverengi. Rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktı. Bir sonraki klasik elmalı turta mutfağı sıcakık elma kokusuyla doldurdu.

tarçın ve hindistan cevizi ile kendine güveni arttı. Son turtayı bitirdiğinde - karamelle süslenmiş cevizli turta- tezgahı her biri sevgiyle yapılmış on güzel eserle kaplanmıştı.

Rebecca geri çekildi ve elleri kalçalarında, yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle yaptığı işi hayranlıkla izledi. Başarmıştı. Geç saatlere kadar süren gecelerden ve felaketlerden sonra sonunda başarmıştı. Saate baktı ve Liam ile çocukların yakında evde olacaklarını fark etti. Mükemmel zamanlama.

"Teşekkür ederim Tanrım," diye fısıldadı, sesi şükran doluydu. "Sen olmasaydın bunu yapamazdım."

Mutfağı toplamaya başladığında sıcak bir başarı duygusu kapladı. Yarın Sevgililer Günü'ne Rebecca gerçekten kalbinden gelen özel bir şey yapmış gibi hissediyordu. Yaptığı şeyi gördüğünde Liam'ın yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu.

BÖLÜM 8

O gece Liam amaşır odasının kapısına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş Rebecca'nın havlularla boğuşmasını izliyordu. Rebecca onu henüz fark etmemişti, çamaşır makinesinden nemli yığını çıkarmaya odaklanmıştı, sepet yeni kurumuş havlularla doluydu. Hareketlerindeki gerginlik ve ağzının gergin çizgisi adamın yüreğini burktu. Çok uzun zamandır kendini yoruyor, tuhaf saatlerde yataktan çıkıyordu. Son zamanlarda her zamankinden biraz daha yorgun görünüyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı, sevgilim?" diyerek odaya girdi.

Rebecca irkildi, havlu elinden kaydı. Ona baktı, yanakları pembe pembe kızarmıştı. "Beni korkuttun!"

"Öyle demek istemedim," dedi sırtarak, havluyu almak için eğildi, "ama bence amaşırlarla güreşmeye çalışmadan da yeterince işin var."

"Ben iyiyim," diye cevap verdi, yüzündeki bir tutam saçını fırçalayarak. "Gerçekten Liam, ben hallederim."

Liam kıpırdamadı, sadece bir süre onun bakışlarını tuttu. Onun gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordu. Onun inatçı kararlılığı her zaman en sevdiği yönlerinden biri olmuştu ama bu sadece kararlılık değildi. Bu onun kendini çok zorlamasıydı.

"Rebecca," dedi nazikçe, havluyu tezgâhın üzerine koyarak. "Bırak yardım edeyim. Neye ihtiyacın varsa yapacağım."

Gözleri yumuşadı ve ona küçük, yorgun bir gülümseme verdi. "Çiftlikte yapacak yeterince işin var."

"Senin de evle, çocuklarla ve işlerinle yeterince uğraşman gerekiyor," diye karşı çıktı ve yaklaştı. "Bunu her zaman söylemediğimi biliyorum ama yaptığın her şeyi görüyorum ve bu benim yetişebileceğimden çok daha fazla. Bu yüzden bugün, ihtiyacınız olan her şeye yeniden 'evet' diyorum. Çamaşır, bulaşık, çocuklarla uğraşmak... adını sen koy. Sadece bu gece değil. Her gün."

Rebecca bir an için sanki bunu kastettiğine tam olarak inanamıyormuş gibi ona baktı. Sonra gülümsemesi genişledi ve yumuşak bir kahkaha attı. "Madem teklif ediyorsun, şu havluları katlamakla başlayabilirsin."

"Evet, hanımefendi," dedi sırtarak ve sepetten ilk havluyu aldı. "Merak etmeyin. Bunu halledebileceğime eminim."

Yan yana çalışıyorlardı, o havlu katlarken kadın da kalan çamaşırları kurutucuya aktarıyordu. Çocuklar, çiftlik ve bir süredir gündeme gelmeyen küçük şeyler hakkında sohbet ettiler. Mutfağı temizlemeye geçtiklerinde, Liam Rebecca'yla birlikte çalışmanın basit ritminden keyif aldığını fark etti. Bu ona yeni evli oldukları ve birlikte yaptıkları her şeyin bir macera gibi geldiği ilk günlerini hatırlattı.

Tezgâhları silmeyi bitirdiklerinde, Liam onun elini yakaladı ve kaydırmasının ortasında durdurdu. Kız şaşkınlıkla ona baktı.

"Rebecca," dedi usulca, başparmağı parmak eklemlerinin üzerinde gezinirken. "Biliyorum hayat çok yoğun ve bunu söylemek için her zaman zamanımız olmuyor ama seninle gurur duyuyorum. Bu aileyi sevme şeklinle gurur duyuyorum. İkimiz... birlikte olmamız gerekiyordu. Tanrı bizi bir araya getirdi ve her gün 'Evet' dediğin için sana minnettarım."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ve onun elini sıktı. "Liam..."

Eğildi ve onu gençken yaptığı gibi yavaş ve tatlı bir şekilde öptü. Geri çekildiğinde, kızın gülümsemesi ıslı ıslıldı.

"Teşekkür ," diye fısıldadı. "Bugün için. Her şey için."

Liam kıkırdadı ve önce elini son bir kez sıktı. "Bana henüz teşekkür etme."

Aaron'la banyo yaparken hayatta kalıp kalamayacağını görmem gerek."

Rebecca güldü, sesi hafif ve neşeliydi ve Liam'ın kalbi kabardı. Belki hayat yoğun ve kusurluydu ama bunun gibi anlar ona en önemli şeyi hatırlatıyordu. Rebecca'nın gözlerindeki o kıvılcımı tekrar görebilmek için binlerce kez "evet" diyebilirdi.

BÖLÜM 9

Rebecca kıpırdandığında şafağın soluk ışıltısı perdelerin arasından süzüldü, gözleri odayı dolduran yumuşak ışığa doğru çırpınarak açıldı. Bir süre kıpırdamadan yattı, dışarıda uyanan çiftliğin sessiz uğultusunu, atların nazik kişnemesini ve bir horozun uzaktan gelen ötüşünü dinledi. Liam'ın kolu beline dolanmıştı, derin ve sabit nefesi omzundaydı. Haftalardır ilk kez kendini gerçekten huzurlu hissediyordu.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bugün Sevgililer Günü'ydü. Bugün çok özel olacaktı. Liam'a yapacağı sürprizi planlamak ve bunun için dua etmek için o kadar çok zaman harcamıştı ki, şimdi nihayet o gün geldi ve kalbi beklentiyle doldu.

Rebecca onu uyandırmamaya özen göstererek dikkatle yataktan kalktı. Sandalyeden bornozunu aldı ve çıplak ayaklarıyla serin ahşap zeminde sessizce yürüyerek odadan çıktı. Çocukların odasının önünden geçerken içeriye göz attı. Mary hâlâ yorganının altında kıvrılmış, örgüsü omzuna dökülmüştü. Jacob'ın bacağı battaniyesinin altından dışarı çıkmış, Aaron ise pelüş atına sarılmıştı. Kapılarını sessizce kapatırken Rebecca'nın kalbi kabardı.

Mutfakta kahvaltı hazırlamak için işe koyuldu. Güne ailesi için özel bir şeyle başlamak istiyordu. Taze meyve ve çırpılmış krema ile krep yapmaya karar verdi. Hamuru karıştırırken, demlenen kahvenin kokusu havayı doldurdu ve sabahın neşesinin göğsüne yerleştiğini hissederek kendi kendine hafifçe mırıldandı.

Rebecca ilk krepı çevirirken arkasından gelen ayak seslerini duydu. Döndüğünde Liam'ın kapı aralığına yaslanmış olduğunu gördü, saçları uykudan dağılmıştı ve yüzünde uykulu bir sırıtış vardı.

"Günaydın sevgilim," dedi, sesi alçak ve sıcaktı.

"Günaydın," diye yanıtladı Rebecca, yanakları onun bakışları altında hafifçe kızarmıştı. "Sevgililer Gününüz kutlu olsun."

"Sevgililer Gününüz kutlu olsun." Bir adım daha yaklaştı, kollarını arkadan beline doladı ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Erken kalkmışsın."

"Sen ve çocuklar için güzel bir kahvaltı hazırlamak istedim," dedi başını çevirip ona bakarak. "Birinin burada güne başlaması gerekiyor."

Liam kıkırdadı, nefesi kızın kulağını ısıtıyordu. "Bütün bunları yapmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi? Sen zaten fazlasıyla yeterlisin Rebecca."

Kalbi çırpındı ve krepleri kontrol etmek için nazikçe çekilmeden önce bir anlığına ona doğru eğildi. "Git çocukları uyandır. Kahvaltı birkaç dakika içinde hazır olur."

Liam başını salladı ve koridora yönelmeden önce ona şakacı bir selam verdi. Birkaç dakika sonra, Mary, Jacob ve Aaron mutfağına koşarken yere vuran küçük ayakların sesi evi doldurdu.

"Krep!" Mary sandalyesine tırmanarak haykırdı.

"Krem şanti alabilir miyiz anne?" Jacob gözlerini heyecanla kocaman açarak sordu.

Rebecca krepleri tabaklara koyup masanın ortasına yerleştirirken güldü. "Tabii ki. Bugün Sevgililer Günü."

Aile masanın etrafında toplanmış, sohbetleri ve kahkahaları odayı dolduruyordu. Rebecca onları izledi, tabakları dağıtırken ve şurup dökerken kalbi doluydu. Liam masanın öbür ucundan Rebecca'yla göz göze geldi ve yumuşak, bilmiş bir gülümsemeyle ruhunu ısıttı.

Dua etmek için başlarını eğdiklerinde Rebecca gözlerini kapadı ve kendi duasını fısıldadı. "Tanrım, bu aile için, bu sevgi için ve birlikte paylaştığımız her an için sana şükürler olsun."

Gözlerini açtığında, Liam onun elini nazikçe sıktı.

Büyük, kapsamlı bir an değildi, ama Rebecca orada ailesiyle birlikte otururken, kahkahalar ve sevgiyle çevriliyken, bunun hatırlanacak bir Sevgililer Günü'nün başlangıcı olduğunu biliyordu.

H Günler sonra, akşam yemeğini hazırlama vakti gelmeden önce Rebecca mutfak tezgâhının başında durmuş, mükemmelleştirmek için çok zaman harcadığı turtaları dikkatle düzenliyordu. Her biri kendi tabağında gururla duruyordu ve bu Sevgililer Günü sürprizi için geceler boyu ettiği duaların ve gösterdiği kararlılığın bir kanıtı niteliğindeydi. Cevizli turtanın ayarlarırken dudağını ısırdı,

Her şeyin doğru görünmesini istemek.

Liam'ın sesi, okuldan yeni gelen Mary ve Jacob'la konuşurken derin ve sabit bir şekilde evin içinde dolaşıyordu. Rebecca kendi kendine gülümsedi, bu ses kalbini ısıtıyordu. Saate bir göz attı. Aaron her an uykusundan uyanabilirdi.

Derin bir nefes alarak, "Liam, bir saniye buraya gelebilir misin?" diye seslendi.

"Hemen geliyorum hayatım," diye cevap verdi. Bir dakika sonra, şapkası elinde mutfığa girdi, gözleri hemen tezgahın üzerine turtalara takıldı. Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak olduğu yerde durdu. "Şey, ben olacağım. Bunların hepsini sen mi pişirdin?"

Rebecca başını salladı, adamın şaşkın bakışları altında yanakları hafifçe kızardı. "Sevgililer Günü'nün kutlu olsun, kovboy."

Liam bir adım daha yaklaştı, mavi gözleri sıcaktı ve Rebecca'nın uzun zamandır görmediği bir şeyle doluydu - saf, filtresiz bir hayranlık. "Rebecca, bu... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bütün bunları benim için mi yaptın?"

"Bizim için," dedi
usulca. "Bir, iki... on!"

"Evlendiğimiz her yıl için bir tane," dedi. "Seni ne kadar çok sevdiğimi hatırlatmak istedim."

Liam gülümsedi, eğilip onu yavaşça ve nazikçe, minnettarlıkla öperken eli onun yanağını okşadı. Geri çekildiğinde elini cebine attı ve küçük kadife bir kutu çıkardı. "Sanırım sıra bende."

Kutuyu ondan alırken Rebecca'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, parmakları hafifçe titriyordu. Kutuyu açtığında, içinde narin bir gümüş tılsım duruyordu; basit ama zarif, minik bir at nalı. Nefesi kesildi.

"Bu senin bileziğin için," dedi Liam, sesi kısık bir şekilde, bileğindeki bileziğe dokunarak.

Bu, Liam ona evlenme teklif ettiğinde Michael'ın Noel'de ona verdiği tılsımdı. Yıllar boyunca Liam ona pek çok tılsım vermişti ama bu onun en sevdiği olabilirdi.

"Umarım beğenirsin," dedi, birbirine kenetlenmiş iki kalpten oluşan ikinci bir tılsımı gösterirken. "Bunlar biziz ve umarım bu tılsıma ne kadar yol kat ettiğimizi hatırlarsın."

Ona bakarken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. "Liam... bu mükemmel. Teşekkür ederim."

Onlar daha fazla bir şey söyleyemeden, Mary ve Jacob odaya daldılar, ardından uykulu gözlerle Jacob'ın elini sıkıca tutan Aaron geldi.

"Sizin için de bir sürprizimiz var!" Mary heyecanla zıplayarak duyurdu.

Mary onlara katlanmış bir kâğıt parçası uzatırken Rebecca ve Liam meraklı bakışlarla birbirlerine baktılar. İçinde, her sayfası parlak pastel boya karalamalarıyla süslenmiş bir kupon defteri vardı.

Rebecca el yazısıyla yazılmış teklifleri okudukça göğsü sıkışarak sayfaları çevirdi: "Bir Bedava Sarılma," "Yatakta Kahvaltı," "Ev İşlerinde Yardım," ve "Bir Aile Film Gecesi."

"Bunu sen mi yaptın?" Rebecca sordu, sesi duygu yoğunluğu içindeydi.

"Evet!" Mary ışınladı. "Jacob ve ben bütün hafta bunun üzerinde çalıştık. Aaron da yardım etti. Renkleri o seçti!"

Aaron uykulu bir şekilde başını salladı, başparmağı ağzındaydı.

Liam kıkırdayarak üç çocuğu da kucakladı. "Siz üçünüz bambaşka bir şeysiniz. Bu şimdiye kadar aldığımız en güzel hediye."

Kalbi dolu olan Rebecca grup kucaklaşmasına katıldı. Turtalar, tılsım, kupon defteri... her şey ona ne kadar kutsanmış olduğunu hatırlatacak şekilde bir araya gelmişti. Büyük jestlere ya da süslü planlara ihtiyaçları yoktu. Tek ihtiyaçları olan birbirleriydi.

Birlikte bir dilim turtanın tadını çıkarmak için oturduklarında Rebecca şükran duası fısıldadı. Bu sevgiydi. Bu bir aileydi.

Tam o sırada kapı çalındı. Rebecca kaşlarını çatı. "Kim o?"

"Bilmiyor musun?" Mary sordu. "Mimi ve babam gidiyor-" Ellerini ağzının üzerine kapattı.

Liam güldü. "Bebek bakıcıları ayarladım. Tatlı olarak yanımızda turta getirebiliriz ama akşam yemeği için rezervasyon yaptırdım."

"Nerede?"

"Biraz torpil gerekti ama bizi Angelino'ya soktum."

Rebecca'nın nefesi kesildi. "Haftalar önce rezervasyonların dolduğunu duymuştum!"

"Ev sahibine çocukları için ücretsiz midilli gezintisi kuponları verebilirdim ama..."

"Şu haline bak, kutunun dışında düşünüyorsun," diye alay etti.

Çocukları büyükanne ve büyükbabalarını karşılamak için koşarken onu kendine çekti. "Senin için her zaman her şeyi yapacağım."

"Biliyorum, ben de senin için. Seni çok seviyorum kovboyum." "Ben seni daha çok seviyorum."

BÖLÜM 10

Bir ay sonra Liam çit direğine yaslanmış, gün batımının son çizgilerinin ufukta kayboluşunu izliyordu. Çiftlik artık sessizdi, hayvanlar gece için yerleşmişlerdi ve çocuklar otlaklarda çılgınca koşturdukları uzun bir günün ardından nihayet yatmışlardı. Akşamın berrak havası hafif bir saman ve toprak kokusu taşıyordu ve Liam yıllar sonra ilk kez gerçekten nefes alabildiğini hissetti. İki hafta önce bir asistan tutmuştu ve Jacob Krimble hâlâ işi öğreniyor olsa da diğer kovboylarla gayet iyi uyum sağlamış görünüyordu.

Yumuşak bir kahkaha dikkatini çekti ve Rebecca'nın ona doğru yürüdüğünü görmek için başını çevirdi, saçları gevşekçe arkaya bağlanmış ve en sevdiği eski kazağı omuzlarına sarılmıştı. Elinde iki fincan sıcak çikolata vardı, buharları gecenin serin havasına karışıyordu.

"Liam, ona bir kupa uzatırken ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Olay nedir?"

Rebecca omuz silkerek onun yanındaki çitin üzerine yerleşti. "Bir durum yok. Uzun bir günün ardından tatlı bir şeyler istersiniz diye düşündüm."

Kıkırdadı ve sıcak çikolatasından bir yudum aldı. "Beni şımartıyorsun, biliyorsun değil mi?"

"Birinin seni hizada tutması gerekiyor," diye alay etti, gözleri solan ışıktaki parlıyordu.

Liam bardağı çitin direğine bıraktı ve yüzünü ona dönerek ifadesini yumuşattı. "Seninle tanıştığım günden beri bunu yapıyorsun, ama ben

Son birkaç haftanın bambaşka olduğunu söylemeliyim. Sanki yeniden biz olduk."

Rebecca ona baktı, yanakları gençken ve aşık olduklarında olduğu gibi kızarmıştı. "Öyle hissettiriyor, değil mi?" dedi usulca. "Sanki sonunda birbirimize geri dönmenin yolunu bulmuşuz gibi."

Başını salladı ve uzanıp bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bunu bir daha asla kaybetmek istemiyorum Rebecca. Hayat yoğun elbette ama bu bizi birbirimizden ayırmasına izin vereceğimiz anlamına gelmiyor. Sen ve ben, biz bu ailenin kalbiyiz ve bunu güçlü tutarsak, diğer her şey yerli yerine oturur."

Gülümsemesi genişledi ve elini göğsüne, tam kalbinin üzerine koydu. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Artık hayatın yoğunluğunun bunu çalmasına izin vermeyeceğiz. Bunun gibi küçük anlar için bile olsa zaman yaratacağız."

Liam kolunu kızın beline dolayarak onu kendine çekti. "Bunun gibi küçük anlar ihtiyacım olan tek şey, sevgilim. Tek ihtiyacım olan sensin."

Bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde oturdular, çiftliğin sessiz sesleri sıcak bir battaniye gibi etraflarını sarıyordu. Rebecca başını onun omzuna yasladı ve Liam buldukları ikinci şans için minnettar bir şekilde başının üstünü öptü.

Yıldızlar tamamen ortaya çıktığında Rebecca ona bakmak için başını kaldırdı. "Ne düşünüyordum biliyor musun?"

"Bu ne?" diye sordu, başparmağını elinin üzerinde gezdirerek.

"Bir şeyler planlamamız gerektiğini. Sadece ikimiz. Belki bir hafta sonu kaçamağı.

Süslü bir şey değil. Sadece zaman."

Liam sıırttı, kalbi onun sözleri karşısında kabardı. "Düşünce tarzınızı sevdim Bayan Whitley. Sadece söyleyin, ben de bunu gerçekleştireyim."

Rebecca usulca güldü, göğsünün sevgiyle sıkışmasına neden olan bir ses. "Yakında bir yolunu buluruz ama şimdilik bu mükemmel."

Ve öyle de oldu. Yıldızların örtüsü altında, çiftliğin sessizliğinde ve kalpleri dolu bir şekilde oturlarken Liam, hayatın yoğunluğunun aşk hikâyelerini bir daha asla çamura saplanmasına izin vermeyeceklerini biliyordu. Bu, birlikte inşa ettikleri hayattı ve ne kadar dağınık ya da kaotik olursa olsun, aşkları her zaman her şeyi bir arada tutan temel olacaktı.

Her Kovboyun Sevgilisi, Kayan Yıldız Kanyonu'nda Noel'in bir parçasıdır. Liam ve Rebecca'nın nasıl bir araya geldiğini okumadıysanız, mutlaka okuyun Kovboyunun iş arkadaşı!

HER COWBOY'S VALENTINE'de Liam ve Rebecca'yı sevdiyseniz, LOVE IN PACIFIC GROVE'da Mia ve Alexander'ı da seveceksiniz.

BURADAN KONTROL EDİN

Bul hepsi ve kitaplar içinde ve Sevgililer
Günü Sevgililer serisi at: VALENTINE'S SWEETHEARTS TAM
SERİ

OTHER BOOKS BY SIERRA GAMBLE

Kayan Yıldız Kanyonu'nda Noel

Kovboyunun Arkadaşı

Kovboyunun Dönüşü

Kovboyun Terk Edilmiş

Gelini Kovboyun

Karşısındaki Kovboyun

Gizli Bebeği

Kovboyunun Aşk Üçgeni

Melody Meadow'da Çöpçatan

Kovboy Baba İçin Bir Eşleşme

Kovboy için Bir Milyarder Eşleşme

Kovboy Asker için Bir Eşleşme

Kovboy Komşu için Bir Eşleşme

Kovboyun Çöpçatanı İçin Bir Eşleşme

Blue Moon Ranch'te Seven Sisters ile Noel

Kovboyun Düşmanı

Kovboyun Dostu

Kovboyla İkinci Şans Kovboyun Kız

Kardeşiyle En İyi Arkadaş

Kovboy tarafından korunan

Kovboy ile mahsur kalan

Kovboy ile Yollarda

Kayan Yıldız Kanyonu Çiftliği

Kovboyılar ve Havai Fişekler

Kovboyılar ve Yaz Kaçamakları

Kovboyılar Kovboyılar ve Ürkütücü

Geceler ve Düşen Yapraklar ve

Arkadaşlık

Kovboyılar ve Ökseotu

Kayan Yıldız Kanyonu'nda Yedi Tatil

[Bir Kovboyun Sevgilisi](#)

[Bir Kovboyun Bir](#)

[Kovboyun](#)

[DördüncüsüPaskalyas](#)

[1](#)

[Bir Kovboyun Cadılar](#)

[Bayramı Bir Kovboyun](#)

[Şükran Günü](#)

[Bir Kovboyun Noel'i Bir](#)

[Kovboyun Yeni Yılı](#)

Melody [Meadow'da Oak Spring Acres](#)

[Kovboyun Arkadaşı](#)

[Kovboyun Sırrı](#)

[Kovboyun İkinci Şansı Kovboyun](#)

[Kovboyun Yasak AşkıSahte İlişkisi](#)

[Kovboyun Aşk Üçgeni](#)

Melody [Meadow'da Divine Light Çiftliği](#)

[Kovboyılar ve Futbol](#)

[Kovboyılar Kovboyılar](#)

[Kovboyılar ve Taçlar](#)

[Kovboyılar ve Müzik ve Okul](#)

[ve Motorcular ve Sanat](#)

[Kovboyılar ve Kahve](#)

[Kovboyılar ve Köpekler](#)

[Kovboyılar ve Gündoğumları](#)

[Kovboyılar ve Gece Yarısı](#)

ABOUT SIERRA GAMBLE

Sierra Gamble atları her zaman sevmiştir. Bazen çok şişman ya da çok sıska olsalar bile küçük bir kızken sürekli onları çizirdi. Kısa bir süre için ata binme dersleri aldı ve bir gün tekrar eyere binmekten başka bir şey istemez!

Büyükbabası sürekli western filmleri izlerdi. Sierra, dedesi gerçekten hasta olana kadar bu filmlere hiç ilgi duymamış. Şimdi, severek büyüdüğü atları, dedesinin her zaman sevdiği western filmleriyle birleştirerek yazmaya çalışıyor. Tabii ki, umutsuz bir romantik olan Sierra, her hikayeye romantizm de katmak zorunda!

[Sierra'nın bültenine](#) bir sonraki kitabının ne zaman çıkacağını, alıntıları, kapak tanıtımlarını ve çekilişleri öğrenmek için haber kaydolun!

Daha fazla bilgi için

www.SierraGamble.com

Sierra.Gamble@SierraGamble.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.